
URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=74989>

ავტორი: ნინა გორდაძე

ჟანრი: პროზა

გამოქვეყნების დრო: 2014-02-28 00:00:19

ხვალ გაზაფხული შემოაბიჯებს?

რუსამ ფანჯრებიდან მძიმე ფარდები გადაწია. ოთახში მზის სინათლე შემოიჭრა.

- შუაღელმშვიდობისა, ნინა! ... ცოცხალი ხარ?

- ვა, რუს შენ ხარ? როდის მოხვედი? დააკაკუნე და ვერ გავიგე, თუ რა ხდება? - ბალიშიდან თავის წამოწევა სცადა ნინომ, თან ცალი ხელით თვალები მოიწრდილა.

- რა უნდა ხდებოდეს, ნინა, გუშინდელიდან გირეკავ და არ მპასუხობ... მოგიკვდა მობილური თუ ლაქარგე? ან ვაფშე, ღებრესია ხომ არ დაგეწყო, ჰა?

- ნინა არა, ნინო!... რა ღებრესია, სად მცალია მაგისტრის თუ ღმერთი გწამს!

- ჰო, კარგი, ნინო იყავი. რა გჭირს ეს ორი დღე?... დედამთილობის ხომ არ შეგეშინდა? თუ ოჯახი არ მოგეწონა?... ან გელეფონი რატომ გაქვს გამორთული? დღესაც, დილიდან გირეკავ და შენც არ მომიკვდე! კიდეც კარგი გასაღები მეც მაქვს, თორემ ვინ იცის კარიც არ გაგეღო. - რუსამ ლაპარაკ-ლაპარაკით სარკეში თმა შეისწორა და სუნამო მიიპკურა.

- კარგი, გეყოფა! რას დაიქოქე?

- დავიქოქე? ორი დღეა ოფისში არ მოსულხარ, გუშინ ვიფიქრე, ნიშნობის მერე იქნებ დასვენება უნდათქო.

- რა ნიშნობა, უბრალოდ ოჯახი გავიცანი, რა დამლდილა?

- რა ვიცი, შენ ხომ ემოციური მყავხარ. - მხრები აიჩეჩა და ხელები თავთან სინქრონში გააქანავა, მეტი დამაჯერებლობისთვის ქვედა ტუჩიც კი გადმოაბრუნა, რომ კარგად შეექმნა გაკვირვებულის იერი.

- კარგი, გეყოფა მეთქი, მართლა ნუ დაიქოქე!

- არა რა, არ მომწონხარ! მოხდა რამე? კარგი სარძლო მყავსო? მართლა მაგარი გოგოა ქეთი! მოიცა, იქნებ დედამა არ დაგეფასა, ა?

-ყველა კარგია, ძალიან კარგი! ქეთი ოქროა! მიდი, შენ ჯობია ყავა გააკეთო, მე მანამდე ჩავიცვამ.

- ყავა? რომელი?

-რომელიც! ვითომ არ იცი?!

-რა ვიცი, რა ვიცი! მეც მეგონა ყველაფერი ვიცოდი და თურმე რაღაცეები არ! - საძინებლიდან თავის ქნევით, უკმაყოფილო გავიდა რუსა.

სამზარეულოში მშემ მხოლოდ სინათლით შემოსვლა არ იკმარა, სხივებითაც შემოიჭრა, თითქოს ცდილობდა ნიჟარას მიწვდომოდა, მოწყურებულივით. ვითომ ქუჩაში საკმარისად არ იყო მდნარი თოვლი ასაშრობი.

-ნინო!... გაგიცივდა ყავა!... ფორთოხალი დაგიჭრა?

- რა გაყვირებს, მესმის, დაჭერი თუ გინდა, მგონი გამომშრალია უკვე... ყველაფერს თავისი ღრო აქვს. - ამოიოხრა ნინომ.

- უი, გამოხვედი? მეგონა ისევ აბაზანაში იყავი.

- აბა, მოყევი რა ხდება ოფისში?

- რა ღროს ოფისია, შენთან რა ხდება ის მითხარი.

- რა უნდა ხდებოდეს, გაგიცანი მშობლები, ძმა, ქორწილის სავარაუდო ღრო დავთქვით.

- ეგ ყველაფერი ვიცი, დაღუს ველაპარაკე, შენ ის თქვი, რაგომ ხარ მომსახურების მონიდან გასული?

- კაი რუს, რას ჩამაცივდი, ალბათ გადავიგვირთე, აქეთ დაღუს ამბები, იქით მდგურები. ხვალ ბინას დაცლიან და რემონტსაც დაიწყებთ.

- ბევრიც არაფერია საკეთებელი ალბათ, ჰო? შპალერს თუ გამოცვლი.

- მდგურების შემდეგ? რას ამბობ! აბაზანა მთლიანად უნდა გარემონტდეს, ოთახში იაგაკია მოსახვეწი და გასალაქი, მერე შპალერი და მოკლედ ხომ იცი როგორცაა: ძაფს გამოსწევ და დაირღვევა. ახალდაქორწინებულებს ისეთ ბინაში ხომ ვერ შევეშვებ. ისედაც ღარილი მაქვს მარგონი როგორ იქნებიან?!

- ნუ დაიწყებ ახლა მოთქმას, მარგო ურჩევნიათ მაგათ. შენ გიცყდება მარგო და ეგაა... წამო ჩვენთან. მერე მეც გაეთხოვლები. ჰა ჰა ჰა... ღარჩებით შენ და ღელა და იჭუკჭუკეთ... მართლა, ქორწილი როდისთვის დანიშნეთ?

- პეტრე-პეელობის მარხვამდე.

- უჰ, მანამდე სოფელი აშენდება! ხვალ პირველი მარგია ჯერ.

- შენებას დიდი ღრო უნდა, ნგრევას - მოგეხსენება! ზოგჯერ პირიქითაც რომ იყოს, კარგი იქნებოდა... ნინოს თვალზე ცრემლი მოადგა, რუსას რომ არ შეემჩნია წამოდგა, ცარიელი ჭიქები წამოკრიფა მაგიდიდან და რეცხვა დაიწყო.

წყლის შხრიალს გელეფნის ბარი შეერწყა. ნინომ ეკრანს დახედა და მზერა გაეყინა როცა მასზე გიორგი ამოიკითხა.

- უპასუხე, რას გაშეშდი, ხედავ, ჩართე თუ არა ატყდა რეკვა, ღელაა ჰო?

რუსას ხმაზელა გამოერკვა ნინო, მისმა იქ ყოფნამ მთლად დააბნია, ისედაც არ შეეძლო ახლა გიორგისთან ლაპარაკი, მაგრამ...

- გისმენ... კარგად... გამორთული მქონდა... ვნახოთ... ახლა არ მცალია, სხვა ღროს იყოს... კარგად.

- ღელა მეგონა, ვინ იყო?

- ღელას თვითონ დაფურეკავ. - ნინო სწრაფად შეუდგა ნომრის აკრეფას, რუსას კითხვისთვის თავი რომ

აერილებინა.

- დე, როგორ ხარ?... მე კარგად... არა, გუშინ ცოტა დასვენება გადავწყვიტე, დღეს კი ჩამეძინა და... კი, კი, ყველაფერმა ხუთიანზე ჩაიარა, მოგიყვები ყველაფერს... რათქმაუნდა კვირის ბოლოს ჩემთან შევიკრიბებით... კარგი, ხვალ აუცილებლად გამოვალ.

-რაო?

-არაფერი, დღესაც იყავი და ხვალ გამოდიო, რუსა წამოვიდესო.

- ეგეც რა სამსახურა ქალია რა! თითქოს რიგი ედგას კლიენტების. დოლარი აღმა გარბის, ლარი დაღმა, ჩაკვდა ჩვენი ბიზნესი!

- ნუ გეშინია, არ ჩაკვდა, სემონი არაა, გაზაფხულზე მიწები წავა, მერე ბინებსაც ეშველებათ რამე.

- ხვალ საღამოს კინოშიო დადუმ, მაგრამ, რაღაც აღარ მინდა რომ გავყვე, მურმანის ეკალივით, ქეთი კია კაი გოგო, არაფერს იცყვის, მარა ნამუსიც კაი საქონელია, ხან თეატრი, ხან კინო, წარამარა.

- ნუ გეშინია, უშენოდაც ახერხებენ წასვლას.

- უყურე შენ, მეპარებიან ხოლმე? -გადაიკისკისა რუსამ. - მოახერხებენ, მა რას იზამენ... ჰო, მართლა, ნი, შენ რომ მითხარი იმ ბიჭზე დაღუს ნიშნობის მერე მოგიყვებიო, რა ხდება?

-არაფერი... წყალმა წაიღო.

-რა წყალმა?

- ცხოვრების მდინარე რომ ჰქვია, იმ წყალმა.

- დაიწყო ახლა პოეტური ახსნა-განმარტებები, გასაგებად მითხარი რა მოხდა?

- კიდეც კარგი რომ არც მანამდე ვთქვი არაფერი და არ გაგაცანი.

- რაგომ? შენ მაინც შენსას აწეები ჰო? პაგარა არა ის! ხომ ხელავე შეყვარებულია და თავს არ განებებს, ხუთი წელი რა ბედენაა? შენ არ თქვი, დამოუკიდებელი გიპია, ცალკე ცხოვრობსო? შვილი იმასაც ჰყავს?

- არა.

- ე. ი. ცოლი არ ყოლია? კარგია! დადუმ რაო?

- მისთვის საერთოდ არაფერი მითქვამს და არ წამოგცდეს რამე!

- და არც აპირებ უთხრა?

- აწი აღარ.

- გეხვეწები, ამისხენი, რა მოხდა, ძლივს გააღღვო მაგ ბიჭმა შენი გული. ღმერთმა ნათელში ამყოფოს გოგა, მაგრამ მას მერე თხუთმეტი წელი გავიდა, დაღუც გაიზარდა, აგერ ცოლი მოყავს, თავისი კუთხე აქვს, სამსახური, შენც იფიქრე შენს თავზე, თუ მხოლოდ წინდის საქსოვი ჩხირების გრიალს აპირებ აწი და ბებიად გადაქცევას?

ორმოცის ხარ ჯერ!

- ორმოცდაერთის.

- ოჰ, ბოდიში ერთი წელი დაგაკელი! რამდენი წელია იცნობ? მგონი ორი, ჰო? მართლა, სად გაიცანი?

- ერთი წელი ხდება აპრილში რაც ლავიში გავიცანი...

- ეგეც წერს? რას წერს?

- შემეშვი რუსა, აღარ მინდა მაგაზე ლაპარაკი.

- გიორგი ქვია ჰო? ეს მაინც მითხარი!

- რა მნიშვნელობა აქვს რა ჰქვია და რა გვარია, თვალების ფერსაც გეგყვი თუ გინდა, მაგრამ გეუბნები: "ცოგა იყო და გათავდა", "НЫЛ ДА СПЛЫЛ", "ცოლი მოიყვანა", "კოსმოსში გაფრინდა", რომელი პასუხიც გინდა აირჩიე და წერტილი დაუსვი!

- კარგი, ნუ მიბრახლები, არ არის და ნუ არის!

შემოსასვლელიდან კაკუნი მოისმა, რუსა სწრაფი ნაბიჯით გაემართა კარის გასაღებად.

- გამარჯობა, ნინა სახლშია?

- დიას, მობრძანდით! ნინო!

- არა, გმადლობთ - იუარა მამაკაცმა.
კართან ნინოც მივიდა.

- გამარჯობა, გუშინწინ ქოლგა დაგრჩათ ჩვენთან, აქვე ვიყავი ახლოს და შემოგიგანე.

- გამარჯობა... რუსა, ეს გიორგია, გაიცანი. ქეთის ძმა... რუსა - ჩემი და... კი, დამრჩა, მაგრამ რაგომ შეწუხდი, დაღუ მოიგანდა, დიდი მადლობა... მობრძანდი, ყავაზე დაგეწვიე! - ნინა დაბნეული ლაპარაკობდა.

- არა, მეჩქარება... რუსა, სასიამოვნო იყო, სხვა ღროს უკეთ გავიცნობთ ერთმანეთს. - ღიმილით თქვა გიორგიმ და კიბეებზე სწრაფად დაეშვა...

- ვა, ნი, რა კარგი ძმა ჰყოლია ქეთის! ახალი ქოლგა იყიდე? ასეთი ჭრელი რამ გაყიდინა?

მართლა რა ჭრელი ქოლგა უყიდა, რამ მოაფიქრა? - გაიფიქრა ნინომ.

რუსამ სამზარეულოს ფანჯარასთან მიიბრძინა, რომ გიორგისთვის თვალი გაეყოლებინა.

- რა მანქანა ჰყავს? ... ფუ, ეს აგალახებული თებერვალიც მთავრდება როგორც იქნა! ნი, როგორ გაქვს იმ ლექსში, გაზაფხული მოვა და დაერევა ნაბიჭვრებსო. თუ როგორ?

-ჰო, შენ მარგო ნაბიჭვრები დაიმახსოვრე! აი აგერ წერია და წაიკითხე თუ გინდა. - დას წიგნაკი გაუწოდა და ისევ ნიჟარისკენ მიბრუნდა. ცდილობდა დაემაღლა თვალზე მომდგარი ცრემლი.

-ეს გაზაფხულის ოინებია,

რომ ააგირა თებერვლის ბოლო,
შენ ნუ მოიწყენ, დღეს დაასრულებს
ეს ნაცრისფერი ღრუბლებიც სოლოს.
ხვალ გაზაფხული შემოაბიჯებს,
შემოგვაპარებს მწვანე ნაბიჯებს,
მზეც გაფიცხდება, უმაღლესო კრეფს
ალაგ მორჩენილ თოვლის ნაბიჯვრებს.
ხვალიდან ყველა ვიხილავთ ალბათ,
უფრო და უფრო ღამთბარ აისებს,
სინდისს მოიწმენდს, ბოდიშის მოხდით,
ვარდიც და ისევ გაიმამისებს...

და ვარდმა რატომ უნდა მოიხადოს ბოდიში?

- რაფოლუციის სიმბოლო რომ იყო იმიტომ.
- რა უცნაური ხარ რა!
- ჰო.